

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin (Niemcy) w dniu 6 grudnia 2017 r. – ExxonMobil Production Deutschland GmbH / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-682/17)

(2018/C 112/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ExxonMobil Production Deutschland GmbH

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Pytania prejudycjalne

1. Czy instalacja, która wytwarza produkt, którego produkcja nie zalicza się do działań wskazanych w załączniku I dyrektywy 2003/87/WE ⁽¹⁾ (w niniejszym przypadku: produkcja siarki) i w której równocześnie wykonywane jest działanie objęte systemem handlu uprawnieniami do emisji zgodnie z załącznikiem I dyrektywy 2003/87/WE polegające na „spalaniu paliw w instalacjach o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW”, jest wytwórcą energii elektrycznej w rozumieniu art. 3 lit. u) dyrektywy 2003/87/WE, jeżeli w instalacji ubocznej owej instalacji wytwarzana jest energia elektryczna dla instalacji i (znikoma) część energii elektrycznej przekazywana jest odpłatnie do publicznej sieci elektroenergetycznej?

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie:

jeżeli instalacja opisana w pierwszym pytaniu jest wytwórcą energii elektrycznej w rozumieniu art. 3 lit. u) dyrektywy 2003/87/WE, czy instalacja taka może otrzymać przydział na ciepło zgodnie z decyzją Komisji 2011/278/UE ⁽²⁾ również wówczas, gdy ciepło to spełnia wymogi określone w art. 3 lit. c) decyzji 2011/278/UE, ale nie zalicza się do wskazanej w art. 10 a ust. 1 akapit 3, ust. 3 i 4 dyrektywy 2003/87/WE kategorii ciepła ze spalania gazów odlotowych dla produkcji energii elektrycznej, ciepła z sieci ciepłowniczych i kogeneracji o wysokiej sprawności?

3. Jeżeli, zgodnie z odpowiedziami udzielonymi na pierwsze dwa pytania prejudycjalne, istnieje możliwość przydziału [uprawnień do emisji] dla ciepła produkowanego w instalacji skarżącej:

czy w przypadku CO₂ uwalnianego do atmosfery w związku z przetwarzaniem gazu ziemnego (w postaci kwaśnego gazu) w tzw. procesie Clausa przez oddzielenie CO₂ zawartego w gazie ziemnym z mieszaniny gazów chodzi o takie emisje, do których, w rozumieniu art. 3 lit. h) zadanie pierwsze decyzji Komisji 2011/278/UE, „dochodzi na skutek” procesu wskazanego w art. 3 lit. h) v)?

a) Czy w rozumieniu art. 3 lit. h) zdanie pierwsze decyzji Komisji 2011/278/UE do emisji CO₂ może „dochodzić na skutek” procesu, w którym zawarty w surowcu CO₂ oddzielany jest fizycznie i uwalniany do atmosfery, mimo iż w przedmiotowym procesie nie powstaje dodatkowy dwutlenek węgla, czy też w przepisie tym został ustanowiony wymóg, aby uwalniany do atmosfery CO₂ powstawał dopiero w wyniku przeprowadzenia tego procesu?

b) Czy w rozumieniu art. 3 lit. h) v) decyzji Komisji 2011/278/UE surowiec zawierający węgiel jest „zastosowany” w przypadku, gdy naturalnie występujący gaz ziemny jest używany w tzw. procesie Clausa do produkcji siarki i przy tej okazji zawarty w nim dwutlenek węgla uwalniany jest do atmosfery, mimo tego, że zawarty w gazie ziemnym dwutlenek węgla nie bierze udziału w odbywającej się reakcji chemicznej, czy też użycie pojęcia „zastosowania” zakłada, że węgiel uczestniczy w odbywającej się reakcji chemicznej bądź wręcz jest niezbędny do jej przeprowadzenia?

4. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie: jeżeli instalacja objęta systemem handlu uprawnieniami do emisji spełnia zarówno przesłanki podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe jak i przesłanki podinstalacji wytwarzającej emisję procesowe, według jakiego wskaźnika powinien nastąpić przydział bezpłatnych uprawnień do emisji? Czy roszczenie o przydział zgodnie ze wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe ma pierwszeństwo przed roszczeniem o przydział dla emisji procesowych bądź też czy roszczenie o przydział dla emisji procesowych, jako *lex specialis*, ma pierwszeństwo przed wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe lub wskaźnikiem emisyjności opartym na paliwie?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003, L 275, s. 32).

⁽²⁾ Decyzja 2011/278/UE Komisji z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011, L 130, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék
(Węgry) w dniu 8 grudnia 2017 r. – Bayer Pharma AG / Richter Gedeon Vegyészeti Gyár Nyrt., Exeltis
Magyarország Gyógyszerkereskedelmi Kft.**

(Sprawa C-688/17)

(2018/C 112/16)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Bayer Pharma AG

Strona pozwana: Richter Gedeon Vegyészeti Gyár Nyrt., Exeltis Magyarország Gyógyszerkereskedelmi Kft.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zwrot „stosowne odszkodowanie”, zastosowany w art. 9 ust. 7 dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej ⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie powinny ustanowić normy prawa materialnego odnośnie do odpowiedzialności stron, jak również wielkości i sposobu odszkodowania, na których podstawie sądy państw członkowskich mogą nakazać, by powód wypłacił pozwanemu odszkodowanie za szkody spowodowane przez środki, które następnie zostały przez sąd uchylone lub przestały obowiązywać w wyniku działania lub zaniechania powoda lub też w przypadkach, gdy sąd stwierdził następnie, że nie doszło do naruszenia lub groźby naruszenia prawa własności intelektualnej?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: czy art. 9 ust. 7 przedmiotowej dyrektywy sprzeciwia się obowiązywaniu uregulowania państwa członkowskiego, na mocy którego do odszkodowania przewidzianego w tym przepisie dyrektywy zastosowanie powinny mieć przepisy ogólne państwa członkowskiego odnoszące się do odpowiedzialności cywilnej i odszkodowań, zgodnie z którymi sąd nie może zobowiązać powoda do naprawienia szkody spowodowanej środkiem tymczasowym, który następnie okazał się bezzasadny ze względu na nieważność patentu, i która powstała przez to, że pozwany nie działał tak jak powszechnie można by oczekiwać w danej sytuacji, lub za której powstanie odpowiedzialny jest z tego samego powodu pozwany, pod warunkiem że powód, wnosząc o zastosowanie środka tymczasowego, działał tak jak powszechnie można by oczekiwać w danej sytuacji?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 157, s. 45.